

COMOARA DIN INSULA PIRAȚILOR

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 1

****

COMOARA DIN INSULA PIRAŢILOR[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan’s adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] LE TRÉSOR DE I’LLE DES PIRATES.

Pierderea Păsării Furtunii[2]

Tunuri ce bubuiau, strigăte sălbatice, fumul greu apăsând valurile, prin care se iveau ici şi colo catarge aruncate, de care atârnau pânze zdrenţuite – un asemenea vacarm încât părea că-i gata să se prăbuşească cerul! Peste marea furtunoasă, vântul, în rafale scurte, făcea uneori prin fumegarea opacă goluri largi, în care apăreau confuz carcasele navelor străpunse de ghiulele. Şi mereu tunurile mugeau, loveau zdrobind totul, încât se putea spune că s-au dezlănţuit toţi diavolii infernului.

Între timp, o nouă rafală de vânt a măturat suprafaţa apelor şi a împrăştiat fumul dintr-o clipire de ochi, oferind vederii un spectacol înspăimântător şi frumos. În lupta îndârjită erau angajate patru vase, din care trei împotriva unuia singur. În depărtare, în fondul acestui tablou se ridicau contururile abrupte ale unei insule. Un soare arzător apăsa asupra flotei. Domnea o căldură înăbuşitoare, însă luptătorii nu păreau s-o simtă. Tunarii, scăldaţi de sudoare, pe jumătate goi, negri de pulbere, se îngrămădeau în jurul pieselor lor şi mereu rafalele de foc băteau pereţii vaselor.

Trei din aceste corăbii arborau Union-Jackul, pavilionul Angliei. Însă al patrulea, un vas superb cu coca subţiată, purta un pavilion straniu. În vârful catargului mare flutura un drapel negru, înspăimântător la vedere cu capul său de mort, care cu gura lui de spectru rânjea la mijloc. Era o corabie de piraţi de mare, pe care celelalte trei o asaltau şi furia luptei arăta de ce ură erau însufleţiţi combatanţii.

În momentul când vântul a împrăştiat fumul, una din corăbiile engleze s-a aplecat puternic într-o parte, în timp ce tunurile i-au tăcut brusc.

Echipajul sărea cu grămada peste bord, pentru a se salva pe celelalte nave, care se apropiau cu tot elanul de corabia cu pavilionul negru.

Între timp lupta a atins cel mai înalt grad de furie. Văzduhul era ca un cuptor şi istovirea se resimţea deja printre luptători.

Deodată, la bordul piraţilor a răsunat un urlet puternic. În rândurile echipajului a pus stăpânire în mod vizibil confuzia. Ce putea să se petreacă?

---

[2] La perte de l'Oiseau des Tempêtes.

Glasul şefului n-a mai răsunat prin porta-voce. Spre pasarela de comandă, unde se afla mereu tăcut şi mohorât un om cu părul sur, se bulucea o gloată de oameni. Unul câte unul se târa pe scară până pe punte. Şeful hoţilor de mare nu se mai vedea în nici o parte. Cu fiecare clipă dezordinea sporea. Pe bordul celor doi englezi – cel de al treilea era pe cale de a se scufunda în valuri – s-au înălţat răcnete de bucurie, se desluşeau strigătele:

— Îl vom prinde!… Înainte!… Câinele infernului, Morgan, a căzut! Înainte!... Abordaţi piratul!…

Vântul umfla velele englezilor. Piraţii au lăsat să fluture pe navă pavilionul negru. Nepăsători, tunarii au rămas lângă piesele lor. Cu disperarea în ochi, ei priveau pe puntea scăldată în sânge la locul unde era întins bătrânul lor şef. Bastimentele inamice veneau cu o viteză înspăimântătoare. Încă vreo câteva minute şi distrugerea piraţilor era inevitabilă.

Atunci, din grupul care înconjura corpul bătrânului flibustier s-a desprins un bărbat tânăr şi chipeş. Talia îi era în înălţare. Chipul cutezător îi era încadrat de bucle lungi de păr brun. O uşoară mustăcioară îi umbrea buza. Ochii de un albastru întunecat aruncau fulgere de turbare şi de durere.

— Tatăl meu, o tatăl meu! a izbucnit tânărul. Pe el, neînvinsul, l-au doborât ei! Le voi lua însă victoria acestor englezi blestemaţi!

Fără să se grăbească, tânărul a ajuns la tunul de la prova, o piesă lungă care până atunci nu fusese de un mare folos. Era acolo, abandonată. Servanţii săi zăceau împrăştiaţi şi însângeraţi în jur, ucişi de o lovitură de mitralii. Tânărul s-a asigurat că piesa era încărcată. El s-a ridicat şi a prins lanţurile care îi imprimau direcţia voită. Sub acest corp delicat se ascundeau nişte muşchi de oţel, căci a întors tunul cu o vigoare irezistibilă, aducându-i gura ţevii în faţa celui mai apropiat din cei doi englezi.

A prins cu mâna dreaptă coarda scăpărătorului, a tras-o spre el şi un bubuit de tunet a zguduit văzduhul. Ghiuleaua a pătruns cu o forţă înspăimântătoare în prova englezului. A intrat printr-un sabord şi a parcurs jumătate din navă într-o cursă devastatoare. Se putea zice că se deschisese gura infernului. O explozie formidabilă a zdruncinat totul, din fundul cocii până la puntea catargelor şi s-a înălţat o coloană de foc; ghiuleaua intrase în buncărul cu pulbere al vasului britanic. Prin fumul acestei coloane de foc care urca spre cer erau aruncate ţăndări de lemn, resturi de tot felul amestecate cu membre sfâşiate. Apa şuiera şi sfârâia cu mare zgomot la ciocnirea cu resturile vasului

proiectate în aer, care cădeau cu trosnete surde şi se scufundau în adâncuri.

— Învingător! Sunt învingător! a strigat tânărul cu o voce tunătoare ridicând pumnul spre cer. Ah! Blestemaţilor! Nu vă veţi bucura să vedeţi coborât pavilionul negru al lui Morgan!

Cea de a treia navă engleză, singura care mai exista încă, şi-a oprit cursa ameninţătoare şi a virat brusc de bord. A răsunat o descărcare generală a artileriei piratului, care a trimis o ploaie de foc în flancurile adversarului. Englezul şovăia, dar a ţinut seama că celelalte două bastimente dispăruseră în valuri, că peste tot în jurul lui pluteau epave şi că cea mai mare parte a ofiţerilor zăceau în sângele lor. Şi a fugit cu toate pânzele sus.

În câteva salturi, tânărul a revenit în mijlocul echipajului.

— Să ne luăm după ei! a strigat el cu o voce sonoră, ca de trăsnet Trebuie să-l avem şi pe al treilea. Înainte! Cu toată puterea pânzelor!

Un pirat albit de vârstă a înaintat spre fiul lui Morgan stăpânit de flacăra învingătorului. Pe faţa lui neagră de pulbere ochii îi străluceau cu sclipiri sumbre. Era un om aspru şi dur ca o bară de fier, însă vocea îi tremura. Bătrânul pilot al vasului, a spus pe un ton întristat de durere:

— Lasă-i pe fricoşi să se retragă. Philippe Morgan! Altfel va fi rău pentru noi. Bătrâna noastră *Pasăre a Furtunilor* se va scufunda.

Tânărul a tresărit. Pentru prima oară el vedea starea acestei superbe nave, pe catargul căreia încă flutura drapelul negru. Acesta era deşirat, ciuruit de proiectile. Apa ajunsese deja la saborzii inferiori.

— La pompe! a strigat tânărul cu un aer sumbru.

— Cea mai mare parte a pompelor sunt scoase din serviciu. Apa ne-a invadat cu o forţă de nerezistat, şi-apoi tatăl tău, bătrânul nostru căpitan, aşteptă moartea!

Moştenirea piratului[3]

Pe puntea însângerată a navei cu pavilionul negru, Philippe Morgan era în genunchi alături de tatăl său rănit. Umbrele morţii apropiate se întindeau deja pe energicul chip al bătrânului şef. Dar expresia întunecată a feţii sale dure a dispărut deodată atunci când şi-a oprit ochii asupra frumosului tânăr aplecat asupra lui.

— Tată, tată! a strigat Philippe întâlnind această privire. Oh! Spune-mi că rănile tale nu sunt primejdioase. Trebuie să rămâi pentru noi salvator… Tu vezi, e nevoie!

— În zadar, băiatul meu, a rostit el cu o voce întretăiară. S-a terminat cu mine, ca şi cu bătrâna mea *Pasăre a Furtunilor*. Mitraliile englezilor au lovit precis. Am unul din gloanţele lor în inimă. Îl simt. Însă eu mor de moartea pe care întotdeauna am dorit-o. Un singur lucru mă doare, acela că eu nu pot să-ţi las vasul meu. Acum iată-te căpitan, Philippe, însă căpitan fără bastiment.

Confuzia sporea. Oamenii alergau buimaci de colo-colo. Tânărul Philippe rămânea întruna îngenuncheat lângă rănit. Bătrânul pirat i-a luat mâna şi i-a spus cu un glas slab:

— Gândeşte-te la îndatoririle tale, Philippe. Tu eşti şeful acum. Îngrijeşte-te de siguranţa oamenilor noştri. Pregăteşte corabia şi îndreaptă-te spre insulă, ea nu-i departe şi marea e calmă. Vei ajunge la ea repede.

Un bătrân marinar pansa rana lui Morgan, care cu o privire poruncitoare l-a făcut să se ridice la iuţeală pe Philippe. Tânărul a dat ordine şi oamenii s-au supus bucuroşi, ca şi cum s-ar fi supus bătrânului Morgan însuşi, care îi condusese atât de multă vreme în luptă şi spre victorie!

— Lăsaţi ambarcaţiunile pe mare! a strigat Philippe. N-are rost să luăm alimente şi apă. Le vom găsi pe insulă. Armele şi pulberea, iată ce-i important!

Piraţii s-au pus cu înfrigurare pe treabă. Din fericire, aproape toate bărcile erau intacte, S-au astupat câteva găuri cu câlţi şi smoală. S-au coborât fără piedici bărcile de pe hobane. Cu o grabă febrilă, oamenii au înghesuit aici puştile, săbiile, pistoalele, ca şi pulberea şi plumbul. Însă ceea ce au instalat mai înainte de

[3] L’héritage du pirate.

toate în marea şalupă a fost bătrânul şef rănit.

Moartea îi sugruma inima, se vedea. Însă ochii îi străluceau încă atunci când auzea vocea fiului său.

— Aceasta-i moştenirea mea, ironiza muribundul. Vai şi amar de cel căruia îi voi lăsa această înspăimântătoare moştenire. De mulţi ani caut pe caraghiosul care m-a adus într-o zi la disperare, dar el mi-a scăpat mereu din mână. Philippe va fi acela care îl va învinge!

Philippe Morgan a fost ultimul care a părăsit corabia gata să se scufunde. El ducea în mână un lucru cam ciudat. Acesta era pavilionul negru, pe care îl desprinsese de pe catargul mare. Îl coborâse pe punte şi a împăturit cu grijă înfricoşătorul simbol. Apoi, întrucât valurile începeau deja să ude morţii de sub bordaj, Philippe Morgan a sărit cu un elan puternic şi suplu în barca cea mai apropiată, care de îndată s-a supus impulsurilor viguroase ale vâslaşilor şi s-a îndepărtat, zburând ca o săgeată. Se făcea târziu. Stârnind un vârtej înspăimântător, corabia tot mai îndepărtată, cu cadavrele piraţilor ucişi în luptă, s-a scufundat în adânc. Englezul fugar dispăruse de multă vreme.

Philippe Morgan a cerut să fie dus în apropierea şalupei mari în care era întins tatăl său muribund şi a sărit uşor din barcă în cealaltă. Pentru ultima dată privirea i s-a îndreptat spre vârful catargului mare, singurul punct încă vizibil din corabia dispărută.

— Adio, *Pasăre a Furtunilor*! a strigat el şi piraţii au repetat cu o voce surdă:

— *Pasăre a Furtunilor,* adio!

Asprii hoţi de mare sufereau îngrozitor. O bună treime din echipaj se scufundase cu nava şi numeroşii supravieţuitori erau mai mult sau mai puţin grav răniţi.

Oamenii de pe şalupa mare au oprit manevrarea ramelor văzând că şeful era pe punctul de a-şi da ultima suflare. De altminteri, valurile îi purta şi aşa către insulă, ale cărei stânci cu mii de forme fantastice deveneau din ce în ce mai vizibile în lumina soarelui.

Bătrânul căpitan şi-a ridicat cu greu capul.

— Copii! a spus el adunându-ţi ultimele puteri. Timp de mulţi ani am navigat cu voi în necazuri şi primejdii, cu bucurii şi dureri. Acum mă voi duce spre întunecoasa lume de veci. Însă nu vă voi părăsi cu totul. Cel de colo, şi cu o mână l-a arătat pe fiul său, vă va conduce şi eu simt în ceasul meu suprem, că va fi mai mare ca mine. Dacă eu am fost pasărea furtunilor, el va fi leul, în stare să zdrobească totul sub picioarele sale.

Domnea o tăcere de moarte, însă bătrânul şef privind în jurul lui a remarcat că oamenii de pe şalupă, ca şi cei din celelalte bărci, în mijlocul cărora şalupa era acum în centru, îşi fixau acum ochii asupra lui Philippe. Ca şi cum ar fi aşteptat de la el să afle viitorul lor destin, bun sau rău.

— Copii, a reluat muribundul, vă mulţumesc pentru tot trecutul. Mi-aţi fost credincioşi şi sunteţi încă după această luptă, care ne-a costat vasul. Ei bine! Aveţi încredere în fiul meu, care vă va reda totul însutit! Vreţi să-l ascultaţi ca pe căpitanul vostru?

— Noi îl vrem! au strigat în cor oamenii, fără ca o singură voce să lipsească din concert. Noi îi făgăduim ascultare şi îi jurăm credinţă! Philippe Morgan va fi şeful nostru!

Ochii rănitului au aruncat o ultimă flacără. El aştepta acest răspuns şi ştia că Philippe, prin energia sa, prin dragostea pentru acţiune şi forţa fizică, era idolul echipajului.

— Şi acum vino lângă mine, fiul meu! a continuat el, lăsându-se să cadă la loc. Simt că nu mai am decât puţine clipe de viaţă şi vreau să-ţi transmit cuvintele supreme.

Piraţii s-au retras pe băncile lor de vâslaşi. Simţeau instinctiv că tatăl şi fiul aveau nevoie să fie singuri. Atunci bătrânul căpitan a vorbit:

— Philippe, a spus el, frumoasa mea corabie este scufundată, însă nu te las prin asta sărac lipit pământului. În buzunarul meu ai să găseşti o hârtie unde este exact indicat ceea ce-ţi aparţine ţie şi ceea ce aparţine oamenilor noştri. Acolo, pe insulă sunt ascunse toate bunurile noastre. Dar să nu rămâi pe partea joasă a insulei. Acolo te ameninţă febra şi veţi fi numaidecât victimele ei, tu şi camarazi tăi. De aceea trebuie să vă stabiliţi tabăra la înălţime printre stânci, până ce vei găsi ocazia să-ţi procuri o nouă corabie. Şi acum îţi destăinui încă un lucru: răzbunarea mea.

Muribundul i-a prins mâna fiului său.

— Philippe, a reluat el pe un ton mai scăzut, eu nu ştiu dacă mama ta mai este încă în viaţă. Un nemernic, care mi-a otrăvit toată viaţa, este cauza pentru care ea s-a despărţit de mine şi convieţuirea noastră a fost întreruptă. El mi-a distrus fericirea ca demon. Îmi cerea adesea femeia mea în căsătorie. Şi pentru că îi eram preferatul ei, el mi-a păstrat o ură plină de venin. Acest mizerabil este şi el şef de piraţi. L-am urmărit de ani buni fără să-l pot vreodată surprinde şi pedepsi. Philippe, întipăreşte-ţi în inimă cu litere însângerate numele pe care ţi-l voi spune. Flint se

numeşte această canalie, acest monstru cu chip omenesc, acest animal cu inimă de tigru. Răzbună-mă, Philippe!

— O voi face, tată, a răspuns tânărul cu un glas prin care răzbătea un accent de sinceritate teribilă. N-am să am nici o clipă de linişte, nici de repaus până nu-mi voi îndeplini legământul.

— Da, fă asta! a murmurat muribundul. În insulă tu vei găsi istoria nenorocirilor şi a durerilor mele, pe care vei putea să le citeşti. Vorbirea mi se încurcă. Totuşi am un ultim lucru să-ţi spun şi acesta o priveşte pe mama ta. A plecat de la mine cu ură. Dar gândul că ea ar putea să se găsească în nevoi îmi provoacă amărăciune acum în ceasul morţii. Caută acolo, Philippe, în hârtiile mele vei găsi toate lămuririle necesare. În caz ca ea va fi moartă, informează-te dacă a lăsat o familie. Ea s-a măritat a doua oară curând după despărţirea noastră. Însă nu cu acest nemernic pe care l-am dispreţuit atât. Cel căruia i-a acordat măna este un om onest. Eu nu i-am vrut decât binele, pe care ea l-a refuzat... Philippe, vrei să împlineşti şi această ultimă dorinţă a tatălui tău?

— Da, tată, o jur, a răspuns tânărul, ai cărui ochi plini de o durere înfiorătoare continua să se fixeze asupra muribundului.

Bătrânul hoţ de mare a strâns încă o dată mâna fiului său. Ochii lui s-au îndreptat asupra piraţilor, care contemplau cu un aer trist şi întunecat pe căpitanul lor cu părul alb. El şi-a ridicat penibil corpul, de curând atât de robust şi ochii deveniţi sticloşi au aruncat o supremă privire asupra mării pe care o iubea. Apoi bustul i s-a întors şi membrele au avut un spasm uşor şi s-au întins.

Philippe nu plângea deloc, însă el suferea cumplit. Piraţii n-au observat contractarea trăsăturilor feţii sale, atunci când el s-a aplecat asupra tatălui său decedat. Ridicându-se, el a luat pavilionul negru ornat cu capul de mort, l-a despăturit şi a acoperit cadavrul şefului pe care îl succeda.

O clipă după aceea, Philippe s-a ridicat în şalupă la toată înălţimea sa. Frumosul lui chip părea schimbat în piatră. Energic şi semeţ, într-atât cum oamenii nu-l văzuseră niciodată. În aşa fel încât aceşti crânceni camarazi de luptă s-au intimidat privindu-l.

— Băieţi! a rostit vocea sa cu o sonoritate metalică. Voi mi-aţi jurat credinţă şi sunt acum Philippe Morgan, şeful vostru! Şi eu de asemenea vă jur fidelitate până la moarte. De-acum înainte nimic nu ne va putea despărţi. Noi am pierdut *Pasărea Furtunilor*, băieţi! Însă eu vă jur că vă voi da o altă corabie.

Ochii tânărului scânteiau pronunţând aceste ultime cuvinte Într-o clipă piraţii s-au ridicat de pe bănci, bonetele au zburat pe deasupra capetelor. Şi a răsunat ca un ura!

— Pentru pavilionul negru! Trăiască căpitanul nostru, Philippe Morgan.

Harta misterioasă[4]

În acelaşi timp când bătrânul Morgan părăsea pământul, foarte departe de acolo peste mare, în oraşul liber hansiatic Hamburg, o femeie era întinsă pe patul de moarte. Aproape de capul bolnavei era îngenuncheată o fată de o mare frumuseţe. Alături de ea stătea în picioare un bărbat, tânăr încă, cu înfăţişare serioasă. Potrivit tuturor aparenţelor. Acesta era un marinar. Aceea care zăcea pe patul său de agonie era doamna van der Moolen, o văduvă încă frumoasă, în ciuda anilor şi a bolii. Fiica Lucy îi ţinea în palmele sale mâinile slabe şi vestejite. Tânărul bărbat era căpitanul Albert von Wengern, logodit cu Lucy. Pe pătura de pe pat erau împrăştiate nişte hârtii, documente vechi îngălbenite, pe care doamna van der Moolen le scosese dintr-un mic dulăpior secret.

— Lucy, a zis bolnava, draga mea fiică, trebuie să te părăsesc. Fie ca Dumnezeu să te consoleze! Eu mor fără grijă. Te las sub paza sigură a bărbatului pe care l-a ales inima ta. Însă doresc ca să te căsătoreşti înainte de a-mi închide ochii pentru totdeauna. Eu voi fi acolo când binecuvântarea bisericii noastre vă va uni legitim.

— Mamă, mamă dragă! a hohotit în plâns Lucy. Nu vorbi aşa! Cum vom putea, Albert şi cu mine, să ne gândim la fericirea noastră dacă tu vrei să te îndepărtezi de noi?

— I-am spus logodnicului tău, dragul meu copil, a reluat doamna van der Moolen cu o voce mai slabă. El este întrutotul de acord cu mine. Trebuie ca eu să-mi iau zborul de pe acest pământ în pace şi nu voi putea decât dacă îţi este asigurată soarta… Am să-ţi dezvălui în secret, pe care l-am ţinut ascuns până acum. Apropie-te, Albert, tu pe care te numesc mai curând fiul meu. Ascultă! Îţi vei lua răspunderea de a asigura moştenirea lui Lucy.

Pe chipul tânărului căpitan a apărut surprinderea, însă nicidecum bucuria.

— Albert, a continuat Doamna van der Moolen, plimbându-şi privirea asupra mizerabilelor obiecte ce o înconjurau, atunci când îi făceai curte lui Lucy credeai că ea era o fată sărmană. Eu te-am lăsat până acum cu convingerea că fiica mea nu avea nici o

[4] La carte mystérieuse.

para chioară şi într-adevăr, eu nu pot încă spune că ea va fi atât de bogată pe cât doresc şi sper. Tânăra fată de-abia asculta. Ea a îmbrăţişat-o plângând pe mama sa. Destul de albă în albeaţa cearşafului.

Însă de după ultima perdea care separa camera de culcare de cea vecină s-a arătat deodată capul unui om în vârstă, cu faţa de o duritate neobişnuită, pe care străluceau nişte ochi ameninţători. Ce voia acest individ să asculte, care privea pe furiş prin obscuritatea camerei?

— Ascultaţi, Albert şi Lucy! a reluat bolnava după o tăcere. Iată moştenirea fiicei mele. Soţul meu van der Moolen n-a revenit din ultima sa călătorie. Mi l-a luat soarta obişnuită a marinarilor. El are mormântul în valurile oceanului. Însă plecând, el mi-a înmânat câteva hârtii şi o copie a hărţii unei insule. Tot micul său venit pe care soţul meu îl adunase în cursul carierii sale, înainte de ultima lui călătorie îl riscase într-o afacere foarte îndrăzneaţă. Un câştig formidabil i-a recompensat curajul său. Însă el n-a putut să-şi aducă comoara la Hamburg, căci a avut loc naufragiul. A salvat însă cea mai mare parte a încărcăturii şi în mod deosebit bunurile sale personale, atât de greu câştigate. El le-a ascuns într-o insulă, aproape de care se pierduse corabia sa. Tovarăşii lui au murit de febră. În ce-l priveşte, el a înfruntat marea într-o barcă şi a fost salvat în larg. Odată reîntors la Hamburg, primul lui gând a fost să se reîntoarcă pentru a-şi găsi avutul, însă înainte de a ajunge la îndepărtata lui destinaţie, şi-a găsit moartea în valuri.

Capul a reapărut printr-o deschizătură a perdelei, cu o expresie de intens interes.

— Lucy, a reluat doamna van der Moolen. Iată copia hărţii pe care tatăl tău mi-a lăsat-o cu o prevedere trist justificată. Se poate, într-adevăr, ca aceste bogăţii să fi fost găsite de altcineva, însă mă îndoiesc. Tatăl tău mi-a repetat adesea că comoara era bine ascunsă şi că fără hartă era cu neputinţă să fie descoperită. Viitorul tău soţ va merge să caute moştenirea ta. Mai presus de toate, tu îl iubeşti mult şi doreşti ca el să renunţe, la mare. Ei bine! Când el va găsi aceste bogăţii, voi amândoi vă veţi afla într-o situaţie frumoasă. Veţi putea să trăiţi în odihnă şi pace şi tu vei avea grijă mereu de soţul tău. Asta-i ultima mea dorinţă şi cea din urmă voinţă.

Doamna van der Moolen i-a întins documentele viitorului său ginere.

— Acesta-i al doilea secret pe care ţi-l încredinţez, dragul meu

Albert von Wengern, a adăugat ea. Eu ţi-am încredinţat un altul atunci când tu i-ai cucerit inima lui Lucy. Trebuia să o fac atunci, când în ciuda tuturor piedicilor, tu ai cerut-o de soţie…

— Da, dragă mamă, a răspuns Albert von Wengern. Lucy este singura mea avere şi viitorul meu. Ea valorează pentru mine mai mult decât toate comorile din lume. Însă asta nu înseamnă că eu mă voi ocupa mai puţin de moştenirea sa. Asta-i datoria mea. Voi merge pe această insulă cu comoara, pe corabia mea şi o voi aduce în proprietatea lui Lucy. Făgăduiesc în acest moment în mod solemn.

— Şi eu te voi însoţi, a strigat Lucy, aruncându-se înlăcrămată cu totul în braţele lui. Eu nu te voi lăsa să mergi singur în acel meleag misterios. Aş muri de îngrijorare.

— Tu vei rămâne pe lângă mama ta, dulcea mea logodnică, soţia mea mai curând! a replicat tânărul. Cine va avea grijă de ea dacă tu nu vei rămânea aici?

— Nu, Albert, a spus doamna van der Moolen. Lucy va merge cu tine, căci în curând nu va mai fi nevoie să mi se poarte de grijă. Femeia trebuie să-şi urmeze soţul şi nu-i prima oară când fiica mea merge pe ocean. Când ea era încă copil, a făcut adesea călătorii lungi cu mine. Eu de-asemenea l-am însoţit pe soţul meu la începuturi, până ce m-a împiedicat o boală crudă.

Bolnava şi-a întors ochii plini de tandreţe spre fata sa.

— Şi acum, Lucy, a zis ea, ascultă de la mine un alt secret. Înainte de a muri tatăl tău, nobilul van der Moolen, eu fusesem deja măritată. Nu spun numele primului meu soţ nu ţi-l spun încă. Aceasta îţi va face mult rău, Albert te va face să-l cunoşti mai târziu. Însă află că tu ai un frate, fiul acestui prim soţ, care s-a născut tocmai într-un moment şi împrejurare stranii care ne-au separat. După ce căsătoria noastră a fost ruptă, primul meu soţ a luat la sine pe fiul său, pe care îl idolatriza. Oh! Câtă amărăciune m-a cuprins, cât l-am blestemat atunci când mi-a luat pentru totdeauna copilul meu! Aceasta a fost cauza pentru care eu m-am remăritat atât de repede după divorţ cu excelentul şi generosul van der Moolen. Ştiam că soţul divorţat mă iubea mereu şi voiam să nu-i pricinuiesc supărare. Astăzi resimt un regret, căci eu am fost atunci vinovată.

Pe Lucy a copleşit-o lacrimile şi a îmbrăţişat gâtul sărmanei sale mame.

Tânărul s-a întors brusc pentru a-şi ascunde emoţia şi s-a îndreptat spre camera alăturată. Însă el s-a dat involuntar îndărăt, văzându-se în faţa unui bărbat în costum de matelot,

acelaşi care a pândit mereu printre pliurile perdelei. Acesta era pilotul propriei sale corăbii.

— Eşti aici de multă vreme, Bob? l-a întrebat tânărul căpitan cu o neîncredere instinctivă. Şi mai ales cum ai intrat?

Pilotul a salutat cu stângăcie, ferindu-şi ochii după pleoape pentru a-şi ascunde privirea perfidă şi falsă.

— Servitoarea a lăsat uşa de la stradă deschidă. Căpitane, a răspuns el cu un aer pe de-a întregul liniştit. În tot cazul, eu am găsit-o aşa. De altfel, n-am făcut decât să intru imediat. Voiam să vă fac raportul.

— Foarte bine. Foarte bine! a spus căpitanul. Eu n-am timp acum. Mergi în port. Nu voi întârzia să te urmez Pentru moment am alte griji mai importante decât cea a corăbiei mele... Pleacă. Peste câteva ore voi fi şi eu.

Căpitanul l-a însoţit pe pilot până la uşă, pe care a închis-o, ceea ce servitoarea neglijentă uitase s-o facă.

Încrezător în Lucy, nu se gândea la ceva rău. El nu avea nici o suspiciune faţă de pilotul său şi n-a putut să vadă rânjetul răutăcios care i-a contractat faţa acestuia de îndată ce s-a văzut singur afară.

— Binecuvântată să fie clipa când m-am hotărât să ascult! a mornăit Bob îndepărtându-se. Infern şi afurisenie! Ce-am ascultat!… Asta-i o treabă bună pentru un om care a navigat cu căpitanul Flint… Aşteaptă puţin, căpitane! Am vrut să rămân cu corabia ta la Hamburg pentru că am îndurat de-ajuns în această blestemată viaţă. Însă nu mă mai gândesc la asta. Dar mă voi îmbarca încă o dară. Pentru insula comorii şi acolo noi vom vedea cine va lua momâia, eu sau tu, neghiobule. Va trebui însă ca să am această hartă. Ridicarea comorii o voi reuşi cu bine. În orice caz, dracul mă împinge să risc aventura! E adevărat că de unul singur nu voi putea face nimic. Însă vor trebui ajutoare. Trăsnetele diavolului! Mi-a venit o idee nemaipomenită! Da, pe sfântul meu patron, în felul acesta trebuie să reuşesc!

În drum spre insula comorii[5]

După aceste ultime evenimente, s-au scurs mai multe luni.

În portul Havana era ancorată o corabie graţioasă, la prova căreia se remarca o sirenă pictată în culori strălucitoare. Cândva această fercheşă corabie, care aparţinea căpitanului Albert von Wengern, purta denumirea de „Seejungfrau”, care este cuvântul german pentru sirenă. Însă acum în locul acestui nume se etala în litere de aur cuvântul „Lucy”.

Pe puntea acestei frumoase corăbii se făcea remarcată o singurătate stranie şi drapelul galben ce era arborat dovedea că aici domnea o boală contagioasă. La pupa, pe pasarela de comandă, se aflau două persoane tinere, un bărbat chipeş, de umărul căruia se sprijinea o femeie frumoasă. Acestea erau căpitanul von Wengern şi tânăra sa soţie. Doamna van der Moolen îşi văzuse împlinită cea mai dragă dorinţă. Înainte de moartea sa avusese loc căsătoria celor doi tineri şi câteva zile după asta sărmana bolnavă a intrat în repausul etern. Acum căpitanul executa ultima voinţă a moartei. El se găsea în drum spre insula comorii.

Lucy se strângea drăgăstos de soţul său. În ochii ei se citea fericirea pe care o gusta în această căsătorie, amestecată cu durerea de a fi pierdut pe mama sa. Ea îşi arunca privirea pe puntea pustie şi spre drapelul galben, care în căldura sufocantă atârna nemişcat în lungul catargului.

— Ah! Albert, a spus tânăra femeie, noi am trecut deja prin încercări groaznice. Eu n-am crezut niciodată că există o boală atât de înspăimântătoare ca febra galbenă şi mă înfior întruna pentru tine, căci tu nu încetezi să te expui primejdiei.

— Da, Dumnezeu ne-a apărat în chip miraculos, a replicat căpitanul. Aproape toţi oamenii echipajului meu, aceşti bravi marinari din Hamburg, sunt victime ale teribilei febre... Nu ne-a mai rămas nimeni, a suspinat Lucy Patru bătrâni mateloţi căliţi prin toate intemperiile, şi Bob, pilotul.

— Oh! Albert, tu mă tratezi ca pe un copil. Însă eu nu pot face altfel, mi-e teamă când îl văd pe acest Bob. Are o privire atât de falsă! Când stă pe lângă noi mă simt cuprinsă de un presentiment straniu.

---

[5] En route pour l’âle au trésor.

— Bob este un marinar îndemânatic, a răspuns căpitanul surâzând. Nu pot să mă lipsesc de el. Asta-i, este adevărat, e un om ciudat şi închis şi bea mult. Însă de altfel, el îşi face datoria şi n-am de ce să mă plâng de el. Şi apoi el a navigat în aceste meleaguri şi-mi va procura oameni pentru corabie. Voi fi mulţumit să părăsesc acest cuib de febră.

— Crezi că vom găsi comoara, Albert? a întrebat Lucy după o scurtă tăcere. Tu ştii, eu nu sunt avară. Tot ceea ce doresc este aceea de a cumpăra o mică proprietate în ţară şi ca tu să renunţi la mare. Mi-ai promis-o.

— Dacă comoara nu a fost de-acum descoperită, o vom găsi cu siguranţă, a răspuns căpitanul pe jumătate de voce. Pe hartă gradele de longitudine şi latitudine ale insulei sunt indicate aproape la un fir de păr. Iată, uită-te tu însăţi cât de perfect este explicat totul.

El şi-a tras portofelul, de unde a scos harta misterioasă pe care doamna van der Moolen i-o dăduse pe patul de moarte. Acest document îngălbenit de timp arăta cu claritate planul unei insule înconjurată de bancuri de nisip şi de recifuri. Evident, interiorul acestei insuliţe era aproape în întregime acoperit de păduri. O cărare bine marcată conducea prin pădure spre nişte stânci din centrul insulei. Acolo trebuia ca Van der Moolen să-şi fi ascuns bogăţia.

— Îţi voi explica totul mai amănunţit şi pe îndelete, a spus căpitanul tinerei sale soţii. Tatăl tău a fost foarte prevăzător, el a însemnat diferite obstacole şi asta nu face decât ca această hartă să ne ajute să putem recunoaşte amplasamentul.

De-abia dacă Lucy a aruncat o privire asupra hărţii. Gândul ei era deja în altă parte.

— Albert, îmi stăruie încă ceva în inimă. Mama ţi-a spus numele pe care îl purta primul ei soţ? Cum se numea el? Oh! Spune-mi, vrei?…

Pe fruntea căpitanului a trecut un nor. El a făcut un semn de refuz.

— Nu, Lucy, a spus el pe un ton blând însă ferm. Nu acum, ai să afli mai târziu.

— Însă. Albert, tu îţi aminteşti că mama a spus că fiul rezultat din această căsătorie poate fi încă în viaţă. Acesta este fratele meu!

Tânărul căpitan era din ce în ce mai îngăduitor. Totuşi, el nu voia evident să dezvăluie acest trist secret. În timp ce Lucy îl presa tot mai mult să-i spună fără nici o întârziere…

— Iată bărcile care revin, a strigat el deodată, respirând mai liber şi făcând un gest în direcţia portului. Bob ne aduce oameni noi, pentru ca să putem să ne continuăm drumul.

— Ai grijă ca ei să nu aibă febră! a spus Lucy neliniştită.

— Nu cred, inima mea, i-a răspuns căpitanul, care alerga deja pe punte. Echipajele recrutate în portul Havana rezistă la această boală groaznică. Cei din climatele rele mai friguroase sunt adesea victimele febrei galbene.

Bărcile s-au apropiat rapid. În prima din aceste ambarcaţii era aşezat Bob, pilotul, în timp ce noii mateloţii angajaţi vâsleau în jur, La câteva minute după asta, pilotul a sărit pe nisipul neted.

— Iată-mă la raport, căpitane, a spus el salutând milităreşte. Am recrutat un echipaj faimos. Toţi băieţi obişnuiţi cu intemperiile, împrieteniţi cu marea şi care au inima în burtă. Iată, căpitane, ei nu vor decât foarte puţin şi dacă vreţi, veţi putea face cu ei turul lumii!

Cu toate acestea, Lucy a avut un sentiment de teamă văzând mai de aproape acest nou echipaj. Pe aceste figuri se citeau stigmatele tuturor viciilor. Căpitanul von Wengern la rândul său, nu părea prea încântat de aspectul lor. El l-a luat discret pe pilot la o parte şi şi-a exprimat neplăcerea, adăugând:

— Eşti un om cu experienţă, Bob, însă aceşti indivizi nu par defel făcuţi să trezească încredere. S-ar spune mai degrabă că sunt drojdia umanităţii.

Pilotul a luat un aer mâhnit.

— Îmi pare rău, căpitane, a spus el aproape cu un accent de mânie. La urma urmei, eu nu le-am dat încă avansul. Dacă vreţi, căutaţi alţii. Însă mă îndoiesc că veţi găsi mai buni. Cea mai mare parte a marinarilor din port sunt nişte simple fantome ale mizeriei, zgâlţâite de febră. Însă aveţi aici nişte băieţi îndemânatici, din care unii îmi sunt cunoscuţi de mai demult. Dacă un marinar rămâne câtva timp fără să navigheze, repede el pare o arătare, slabă şi zdrenţăroasă. Pentru toţi aceşti recruţi se va găsi făină de mâncare. În tot cazul, aceştia sunt ultimii mateloţi. Însă cum vreţi, puteţi să căutaţi alţii.

Căpitanul von Wengern ştia foarte bine că Bob spunea adevărul. El fusese în port în căutarea de mateloţi şi nu înţelegea cum pilotul său reuşise să găsească toată această gloată dubioasă, dar sănătoasă. E adevărat că el petrecuse pe uscat două zile şi două nopţi şi că i se dăduse învoire pentru această întârziere. Pe de altă parte, căpitanul nu mai putea să rămână la Havana. Se înfiora la gândul că Lucy era expusă la febra galbenă.

— În regulă. Bob, a făcut el. Iau aceşti oameni şi dă-le arvuna. Mâine ridicăm ancora.

Lucy a înaintat spre soţul său.

— Pentru iubirea cerului, Albert! a murmurat ea, asta-i o companie înfricoşătoare. Aceşti oameni par a fi nişte bandiţi. Mă tem tare când îi văd.

Căpitanul o linişte pe tânăra sa soţie, cu toate că-l încerca şi pe el o senzaţie de proastă dispoziţie, ca atunci când l-ar ameninţa un val primejdios. Însă nu mai avea vreme să reflecteze. Noii veniţi au primit avansul şi s-au pus îndată pe treabă, cu un zel care i-a plăcut căpitanului.

Se lăsa înserarea. De la primele luciri cenuşii ale dimineţii urma să se pornească pe mare. Toate hârtiile erau în regulă, în aşa fel că nava putea să părăsească portul, n-avea importanţă în care moment... Lucy se retrăsese deja în cabină. Căpitanul a pornit după ea, când se apropia o mică barcă desprinsă de la cheu. În ea se aflau doi oameni, din care unul era evident proprietarul bărcii. Celălalt, aşezat în faţă, era un bărbat tânăr, care în lumina apusului nu se distingea decât confuz. Barca a acostat. O clipă după aceea, tânărul care purta un pachet în mână, a sărit pe punte.

— Ce vrei? a întrebat căpitanul von Wengern pe vizitatorul întârziat.

— Eu am auzit spunându-se că vă lipsesc oameni în echipaj, a răspuns tânărul cu o voce sonoră, care avea aproape intonaţii de comandant. Aş vrea să ocup un serviciu la bord.

— Eşti foarte tânăr, a răspuns maşinal căpitanul, examinând mereu cu o ascunsă satisfacţie armonioasele proporţii şi ţinuta frumoasă a solicitantului.

În acel moment a apărut Bob.

— Ce vrea acest cioc alb? a întrebat el cu o voce scurtă. Noi avem destui oameni, căpitane, nu mai avem nevoie de personal.

În ochii de un albastru întunecat ai străinului a apărut o flacără. Părea să se nască o replică violentă pe buzele sale. Dar cu siguranţă avea o mare stăpânire de sine.

— Tu eşti căpitanul? a făcut el cu calm întorcându-se spre Bob. După aprecierea mea, stăpânul este acesta care vorbeşte cu mine. Eu lui m-am oferit, nu ţie.

Bob a scăpat o înjurătură şi a făcut un gest de a se repezi asupra acestui tinerel îndrăzneţ. Însă căpitanul i-a ordonat să fie liniştit.

Albert von Wengern a mai examinat câteva clipe în tăcere

frumoasa, şi într-o oarecare măsură, întunecată, faţă a tânărului. Nişte bucle brune îi încadrau trăsăturile regulate şi cutezătoare. Câteodată îi trecea un fulger în ochii albaştri.

Era ciudat, însă căpitanul avea sentimentul că acest tânăr juca un mare rol în viaţa sa. Nu avea înfăţişarea unui matelot, şi cu toate acestea părea să cunoască perfect meseria de marinar.

— Noi nu avem braţe în exces, a spus Albert von Wengern. Te iau. Cum te numeşti?

— Numiţi-mă Jim, a răspuns străinul. Am uitat numele tatălui meu. De când eram copil mic sunt pe mare. Asta-i de-ajuns.

Pilotul şi-a strâmbat buzele cu dispreţ:

— Jim, a mormăit el. Sună ca un nume de-al acestor blestemaţi de englezi, asta-i!

Ochii tânărului străin au scăpărat scântei.

— Eu sunt olandez. A făcut el pe un ton scurt şi energic. Însă tu eşti poate un englez. În privinţa asta ai tot aerul.

— Eu sunt irlandez, a spus Bob aruncând tânărului o privire iritată... Căpitanul te-a primit, eu nu te-aş fi angajat niciodată. Eşti prea obraznic pentru mine... Şi acum, înainte, marş! Caută-ţi un loc la pupa şi gândeşte-te că trebuie să mă asculţi ca pe căpitan. Ai înţeles?

Ochi tânărului ardeau cu flăcări. El a părut la un moment nehotărât, însă a făcut o uşoară mişcare a capului în semn că-l va asculta.

— Întoarce-te, bătrâne, a strigat el spre omul care aştepta în barca de jos. Eu rămân la bord.

Nu i s-a răspuns. Însă cine l-ar fi observat pe tânăr destul de aproape l-ar fi văzut făcând cu mâna dreaptă luntraşului un semn ciudat, care evident avea o semnificaţie pentru acesta.

— Căpitane, a spus pilotul, plin de toane, lui Albert von Wengern, acest băiat mi se pare că este un arogant perfect. Care nu se va lăsa niciodată comandant. Presimt că vom avea neplăceri cu el.

— Să aşteptăm, a spus liniştit căpitanul. El nu mi-a făcut o impresie rea. Dacă contrar aşteptărilor mele se va arăta nesupus, voi putea oricând să-l debarc în cel mai apropiat port.

Pilotul şi-a reţinut o înjurătură şi s-a îndreptat spre cabina sa.

— Aşteaptă un pic! a mormăit el de îndată ce a fost singur, dând pe gât dintr-o înghiţitură jumătate de sticlă de rom. Vremea mea va veni curând. La dracul! Îi cunosc pe cei ce vor rămâne uluiţi. Cât priveşte pe cele două turturele, afacerea va fi repede făcută. Îi voi expedia repede în infern. În câteva zile trebuie ca

totul să fie reglat…

În zori echipajul lui Lucy se ocupa activ de ridicarea ancorei. Tânărul matelot ajuta la manevre şi demonstra o forţă ce stârnea uimirea tuturor.

La început îl luau peste picior din pricina felului de a fi. Dar când a întors singur un cabestan, care cerea de obicei forţa a trei oameni, zeflemitorii au tăcut. Tovarăşii săi zdrenţăroşi au văzut atunci cât valorează aceste comportări elegante. De altminteri, Jim nu părea să asculte glumele lor. El se ţinea la distanţă de noii recruţi. Nu râdea niciodată şi dacă alţii dădeau drumul la înjurături grosolane, buzele sale rămâneau închise.

Lucy a venit de dimineaţă pe punte. Prima sa privire a căzut pe noul matelot şi văzându-l, ea a avut o tresărire, ce i s-a părut fără cauză. Cât priveşte pe Jim, el a ţinut un moment, în mod ciudat, privirea aţintită asupra tinerei soţii a căpitanului. Însă printr-o bruscă tresărire, şi-a reluat treaba. Toţi mateloţii erau la muncă. Troliul de la ancoră scârţâia, oamenii se ridicau pe scările de sart şi pânzele se desfăşurau ca aripile lebedelor. Jim, căţărat pe cea mai înaltă antenă, lucra cu un calm şi uşurinţă, care îi năucea pe ceilalţi. Vântul umfla velele albe. Nava se înclina pe o parte, chila ascuţită tăia valurile navigând spre insula comorii.

Revoltă[6]

Albert von Wengern, căpitanul lui Lucy, era singurul care ştia destinaţia călătoriei. Cel puţin el o credea. Însă ceea ce nu ştia, era că în fiecare seară echipajul recent recrutat se aduna cu Bob într-o încăpere în care nu se vorbea decât cu voce joasă. Din vechiul echipaj nu rămăseseră decât patru oameni, destul de şubreziţi de febră, care nefiind complet refăcuţi, nu puteau să fie folosiţi decât la treburi uşoare.

Ultimul venit dintre mateloţi, Jim, avea o comportare aparte. El nu ţinea nici cu o parte, nici cu cealaltă. Căci îşi dăduse seama că aici la bord existau două tabere. De altfel nimeni nu risca să se apropie prea mult de el, de vreme ce cu o singură lovitură de pumn pentru fiecare, trimisese doi zdrahoni de mateloţi beţi la zece paşi de el. Însă mai mulţi decât toţi ceilalţi părea să se detaşeze pilotul Bob. El îl însărcina cu treburile cele mai grele şi spunea cu tărie că-i va da ceva unui băiat bun care îi va crăpa capul acestui orgolios cioc alb. Da, Jim era într-adevăr mândru. De vedea în mod vizibil că numai printr-un efort mare de voinţă accepta să se supună pilotului. Însă avea o minunată prezenţă de spirit şi o forţă în el extraordinară.

Albert von Wengern conducea cursa navei şi din două ore Bob verifica direcţia. Lucru remarcabil, pilotul nu punea niciodată întrebări asupra locului destinaţiei. El părea să găsească cu totul firesc acest mister. Însă în fiecare seară el se îndrepta în mijlocul oamenilor din echipaj, cu care se întreţinea cu voce joasă, în timp ce santinele postate în locuri potrivite, împiedicau observarea şi surprinderea acestor consfătuiri de conspiratori.

— Mâine vom ajunge la ţintă, i-a spus căpitanul Wengern pilotului. Atunci ne vom odihni un pic şi vom îmbarca apă şi fructele cele mai delicioase.

Bob s-a arătat încântat înaintea căpitanului de această noutate. Dar când l-a părăsit înfăţişarea sa a luat o expresie ameninţătoare, ce stârnea teamă.

Între timp a venit dimineaţa, limpede, splendidă. Marea era uşor agitată. Un vânt uşor împingea încetişor înainte cocheta corabie.

Lucy era în picioare pe pasarela de comandă lângă soţul său,

---

[6] Mutinerie.

când deodată a avut senzaţia ciudată că era observată pe furiş de cineva. Ea s-a întors şi privirea i s-a încrucişat cu ochii albaştri închişi ai lui Jim, care se aţinea foarte aproape de pasarelă, după un butoi mare. Căpitanul a remarcat în acelaşi timp pe tânăr, a cărui comportare neobişnuită nu i-a scăpat deloc.

— Ce cauţi aici, Jim? a întrebat el cu severitate, însă fără duritate. Mergi la treburile tale cu ceilalţi.

Jim s-a conformat imediat la ordinul dat, însă pe când trecea prin faţa căpitanului şi a soţiei sale, ei au auzit amândoi aceste cuvinte semnificative:

— Păziţi-vă. Refugiaţi-vă în cabina din spate, sau sunteţi pierduţi!

Lucy s-a făcut albă ca o moartă. Căpitanul a părut că vrea să-l reţină pe Jim, însă omul era deja pe teuga din faţă, unde oamenii din echipaj neavând nimic de făcut, formau un cerc de corpuri întinse.

— Este un avertisment, a murmurat Lucy. Albert te rog ascultă-l. Jim a vorbit cu atâta seriozitate, încât mi-a trecut un fior de gheaţă prin tot corpul.

În acel moment au sosit cei patru oameni din vechiul echipaj, care nu aveau legături cu ceilalţi. Ei mergeau în întrepunte ca să-şi prepare dejunul. Când primul din cei patru a pus piciorul pe scara care conducea sus, Lucy a arătat cu mâna la orizont:

— Pământ! a strigat ea. Acolo apare o insulă!

— Da, a zis căpitanul cu o voce mai ridicată, fără să se gândească mai întâi la avertismentul lui Jim. Şi s-a întors spre pilot:

— Bob, a strigat el, guvernează spre sud-est. Iată destinaţia, acolo este.

Un rânjet diabolic a contractat faţa pilotului. El purta între buze fluierul de argint pentru semnalizare şi pe punte a răsunat un piuit ascuţit.

— Ce-i asta? a strigat căpitanul surprins. Nu-i încă ora dejunului. Pentru ce sufli?

— Du-te dracului! a strigat mizerabilul, care a dat în acelaşi timp o lovitură barei de cârmă. Comanda ta s-a sfârşit!

Lucy a scos un ţipăt pătrunzător, văzându-l pe Bob că scoate un pistol şi-l ocheşte pe soţul ei. Însă căpitanul nu era un om care să-şi piardă capul, oricât de rapidă a fost surprinderea.

Prompt, ca un fulger, el s-a lăsat acoperind cu corpul său pe Lucy. Lovitura a pornit şi glonţul a fluierat pe deasupra capului căpitanului. Două degete mai jos şi el ar fi avut craniul zdrobit.

O clipă după aceea, căpitanul şi-a ridicat soţia şi s-a aruncat cu ea pe scara cabinei sale şi într-o clipită a închis cu cheia uşa solidă, capabilă să le ofere securitate, cel puţin pentru un moment. Prima sa grijă a fost să se înarmeze. El ştia că avea de susţinut o luptă fără milă.

Ce se petrecea în acest timp pe punte?

La semnalul dat de Bob, complicii s-au ridicat cu toţii şi au înconjurat pe marinarii hamburghezi, care încercau zadarnic să se apere. Ei au fost cu uşurinţă reduşi la neputinţă şi aceşti sărmani oameni slăbiţi de boală s-au găsit îndată puşi în lanţuri.

Bob a alergat de la bara cârmei cu paşi mari. Când un alt trădător i-a luat imediat locul.

— E bine, băieţii mei! a strigat el cu o voce răsunătoare. Aţi fost minunaţi! Din nefericire, eu n-am putut să-l trimit pe căpitan la satana. Însă el nu mai poate să ne încurce. Noi suntem stăpâni pe corabie şi căpitanul sunt eu!... Sub ordinele marelui căpitan Flint. Ura, băieţi! Iată o lovitură reuşită!

Jim nu era departe. El se culcase după o pânză rulată. Faţa lui a căpătat o expresie de dezgust atunci când Bob a pronunţat numele căpitanului Flint.

— Băieţi, a reluat Bob, vom merge acum să ne sărbătorim succesul, să luăm o înghiţitură de rom. Apoi îi vom trimite pe cei patru bătrâni să facă o plimbare pe scândură. Opriţi-vă! Ce-am spus eu, patru?... Sunt cinci care vor face periculosul salt, trebuie ca şi Jim, această vulpe obraznică, să le ţină compania. Unde-i el?

Tânărul a fost căutat, însă nu a putut fi descoperit.

— Nu-i nimic! a mormăit Bob. Caraghiosul s-o fi tupilat prin vreo parte, dar nu vom întârzia să-l găsim. Şi acum, camarazi, scoateţi armele!

Toate armele corăbiei le păstra căpitanul cu grijă în cabina sa. Însă răsculaţii au introdus altele, pe furiş, în catrafusele lor. S-au văzut deci apărând puşti cu cremene, pistoale şi cuţite. Aceşti netrebnici erau înarmaţi până în dinţi.

— Ei bine, băieţi! a strigat Bob foarte bucuros. Trebuie să le şi încărcăm aceste arme! Căpitanul este un foarte fin rafinat. Totuşi el nu bănuieşte că eu am dus pe ascuns în cabina mea un butoi de pulbere şi o cantitate de plumb şi de gloanţe.

Ticălosul a coborât deci în cameră urmat de o parte de rebeli, în timp ce ceilalţi au rămas lângă marinarii prizonieri. Înăuntru era aproape întuneric. Nu venea decât o slabă lumină printr-un tambuchi. Însă atunci când Bob s-a obişnuit cu această

semiobscuritate, s-a îndreptat spre colţul unde ascunsese butoiul cu pulbere şi plumb.

Deodată secătura s-a oprit nemişcat: în faţa lui se înălţa în penumbră talia înaltă a lui Jim. Sus s-a deschis un alt tambuchi şi lumina mai vie a lăsat să se vadă o firidă a cărei uşă era deschisă. Acolo se găsea butoiul cu pulbere. El era destupat şi se vedea distinct periculosul său conţinut. Aproape de el se găsea Jim în picioare, cu ochii săi în flăcări fixaţi asupra răsculaţilor.

— Pe toţi dracii! a rânjit Bob, care avea un al doilea pistol încărcat. Acesta nu-i altul decât ciocul alb! La drum spre iad!

— Eşti atât de grăbit? l-a întrebat Jim. Păzea! Eu voi fi mai rapid!

Omul care mergea alături de Bob a scos un strigăt de spaimă şi a împins în jos braţul pilotului, Jim ţinea în mâna dreaptă un pistol.

— Moarte şi blestem! a strigat Bob. Ce face acest caraghios? Oh, oh! Băieţi! Aţi văzut cum un om al căpitanului Flint expediază un sclivisit ca acesta?

În acelaşi timp şi ceilalţi mateloţi încercau să-l împiedice pe Bob de a-şi executa intenţia. Ei se înghesuiau în jurul lui, îl trăgeau înapoi, aruncând mereu priviri înfricoşate asupra butoiului, pe care pistolul lui Jim aproape că-l atingea.

— Caraghiosul este tulburat la minte! strigau revoltaţii năuciţi. Are nebunie furioasă!

— Este posibil! a ripostat Jim. Un pas în plus şi voi trage în butoiul cu pulbere. Vom sări în aer în bucăţi!

Nici un revoltat nu se îndoia că tânărul nu-şi va realiza ameninţarea. Violenţa nu putea aici decât să grăbească catastrofa.

Bob a înţeles în cele din urmă, şi viclean şi răuvoitor, şi-a schimbat pe loc tactica. Şi-a pus pistolul, în buzunar şi a luat un aer dulceag:

— Fii băiat bun! a spus el. Văd bine că m-am înşelat asupra ta. Eşti într-adevăr un marinar adevărat şi e mult mai avantajos să ajungem la pace decât la ce este mai rău. Este asta de înţeles, băieţi? a adăugat el întorcându-se spre revoltaţi, cărora le-a făcu un semn cu capul semnificativ.

— S-a înţeles! au strigat secăturile. Jim este un băiat aspru dar bun! Dacă-l ţii pentru noi, el este binevenit. Avem nevoie de oameni îndrăzneţi ca el, acum când corabia este a noastră.

— Atunci să ieşim! a spus Bob cu o voce tranşantă. Eu merg pe punte.

Grosolanii ticăloşi s-au retras ca nişte câini bătuţi. Îşi ascundea cel mai bine furia şi a reuşit chiar să şi-o mascheze printr-un strâmb surâs amical.

— Acesta-i un adevărat diavol, acest voinic de colo, le spunea oamenilor, unuia şi altuia, coborând scara.

Bob n-o spunea, dar el conta să scape pe loc şi sigur de tânăr.

Ajunşi pe punte, răsculaţii s-au găsit în faţa unui spectacol înfiorător. Camarazii rămaşi afară imobilizaseră mâinile şi picioarele prizonierilor. Ei le legaseră mâinile la spate şi îi întinseseră pe câte o scândură, pe care unul sau altul din bandă îi împingea pe un capac de bocaport şi-o ţinea suspendată deasupra adâncului.

— Oh! Oh! Bob! care apărea afară din tambuchi. Ai venit chiar la timp. Societatea vrea să facă o plimbare pe scândură, cum se procedează când vasul este prins. Unu!... Doi!... Trei!... Daţi drumul!

Un strigăt de disperare a trecut peste punte când primul dintre nefericiţii marinari, ridicat de mâini grosolane, a căzut în valuri, descriind cu scândura o curbă înaltă.

— Tunetele dracului! Faceţi-mă cel puţin să am un pic de plăcere! a strigat Bob. Credeţi că asta mă amuză, văzându-i că fac doar un singur salt?... La apă cu toată societatea!

Un al doilea din aceşti nenorociţi a fost aruncat în mare, apoi un al treilea. Jim, al cărui cap s-a arătat deasupra punţii, n-a apucat să vadă decât pe ultimul dispărând în mare.

— Nu voi putea să-i salvez, a murmurat el. Însă căpitanul şi tânăra lui soţie nu vor avea acest sfârşit crud. Va trebui pentru asta să apelez la mijloace extreme... căci sunt singur... destul de singuratic...

Jim nu-şi încheiase încă ce avea în gând să facă şi a înaintat cu fruntea senină şi nepăsător spre aceşti oameni pe care îi ştia duşmani de moarte. Cu toate acestea, nimeni dintre ei nu părea să nutrească intenţii ucigaşe faţă de el. Îndrăzneala nebunească a tânărului poate să fi provocat admiraţie, ca şi teama acestor nelegiuiţi.

— Ei bine! băieţi! a strigat şeful revoltaţilor. Corabia este a noastră şi căpitanul Flint va fi mulţumit că-i aducem un atât de cochet bastiment. El poate fi un excelent ajutor pentru flota noastră. Însă înainte de asta am o altă treabă. Diavolul mă duce cu el acolo! Trebuie să-mi dea căpitanul harta insulei cu comoara. Poate voi găsi în acelaşi timp ocazia de-al expedia în infern!

Bob, urmat de câţiva apropiaţi mai înrăiţi s-a grăbit spre scara cabinei căpitanului. Însă de-abia a pus piciorul pe prima treaptă, că a sărit în grabă îndărăt.

Căpitanul von Wengern nu spunea un cuvânt, însă el era acolo deasupra, la umăr cu o puşcă cu două ţevi îndreptată în jos Era clar că comandantul legitim voia să-şi vândă viaţa cât mai scump cu putinţă.

Între timp alţi revoltaţi şi-au încărcat armele şi aşteptau ordinele lui Bob, pe care-l recunoşteau cu toţii ca şef.

— Pe dracu, băieţi, a rânjit el, asta-i o afacere murdară! Căpitanul se găseşte într-o adevărată fortăreaţă. El poate să ucidă o jumătate de duzină dintre noi. Înainte de a-i zdrobi capul. Şi totuşi, trebuie să am harta! Moarte şi jăratic în infern! Trebuie să mergem s-o căutăm!…

Răsculaţii înflăcăraţi de rom şi de vin, cărora uciderea nefericiţilor marinari n-a făcut decât să le sporească pofta de sânge, păreau să nu audă decât clipa în care să spargă cu lovituri de secure planşa de punte de sub cabină. Dacă avea să se recurgă la această măsură, căpitanul von Wengern şi tânăra lui soţie erau pierduţi fără hrană.

Bob spumegând de furie, însă încă nehotărât dacă să dea ordin să se demoleze puntea, a fost întrerupt în gândurile sale de vocea sonoră a lui Jim.

— Violenţa este nefolositoare, a spus adolescentul cu calmul lui imperturbabil. Lasă-mă pe mine să cobor şi-ţi voi aduce harta. Ţi-o voi da în mână. Căpitanul mi-o va oferi pentru a-şi salva viaţa lui şi a soţiei.

În insula comorii[7]

Revoltaţii se simţeau impresionaţi pe măsură ce îşi expunea planul. Bob a aruncat chiorâş o privire cutezătorului tânăr şi i-a suflat printre dinţi:

— Vrei să ne întinzi o capcană?... Cauţi o cale de refugiu pentru căpitan? Asta nu-ţi va servi la nimic, prietene. Ar valora mai mult să participi alături de noi.

— Asta-i ceea ce fac, a ripostat tânărul cu hotărâre. Pentru ce vă înşelaţi singuri din moment ce asta nu va folosi? Voi aţi spus-o, voi înşivă. De altminteri voi mă veţi vedea de sus. Dacă eu voi face o încercare de a intra în cabină, a cărei uşă este baricadată, puteţi oricând să mă împuşcaţi din spate. Căpitanul nu va trage asupra mea, dacă îi voi vorbi liniştit. Lăsaţi-mă s-o fac! Într-adevăr!

— Consimt, a declarat Bob. Încearcă-ţi norocul! Încă dacă vei juca două jocuri, îţi voi plasa în ceafă un glonţ din pistolul meu.

Jim n-a spus un cuvânt. El a mers imediat la scară, unde căpitanul i-a prezentat imediat în faşă puşca.

— Căpitane, i-a strigat tânărul, vreau să negociez cu dumneata şi vin de unul singur. Păstrează-ţi arma în repaus, n-o folosi.

Lucy, care se ţinea strâns de soţul său, gata la orice, i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr şi i-a şoptit la ureche:

— Albert, acesta-i Jim. Discută cu el. Am încredere în acest om.

Căpitanul şi-a lăsat puşca, în timp ce Jim din două salturi ajungea la micul careu.

— Căpitane, a spus el, este o chestiune de viaţă şi de moarte. Dă-mi harta, de care răsculaţii au vorbit destul de des, harta insulei!

— De unde au aflat asta aceşti oameni? a strigat stupefiat Albert von Wengern. Eu n-am vorbit niciodată de ea.

— Nu ştiu, căpitane, a răspuns Jim. Poate te-au ascultat pe la uşi. Dacă atât de dragă îţi este viaţa soţiei tale, dă-mi harta.

— Nu, a răspuns căpitanul cu un aer sumbru. Ceea ce aparţine soţiei mele nu va cădea în mâinile acestor mizerabili.

Vocea tânărului marinar a luat o intonaţie solemnă. El a

[7] Dans l'âle au trésor.

repetat:

— Căpitane, ultimul meu cuvânt. E vorba aici de moarte sau de viaţă. Daţi-mi harta. Eu nu pot să vă spun nimic în plus. Dar dacă vă iubiţi soţia acceptaţi-mi cererea.

Albert von Wengern n-ar fi dat niciodată tânărului documentul secret, Dar soţia s-a prins de braţul său şi i-a spus cu o voce uşoară ca un suflu:

— Albert, dacă mă iubeşti, dă-i lui Jim această hartă. Am toată încrederea în acest tânăr. Te rog, ascultă-mi rugămintea.

Căpitanul şovăia încă. Dar întrucât Lucy insista, el s-a hotărât deodată. A luat portofelul şi i-a întins harta lui Jim.

Jim a luai vechea hârtie şi i-a aruncat o scurtă privire. L-a trecut un fior rapid.

— Oh! Presentimentele mele! şi-a spus el, prea încet ca să poată fi auzit. Iată deci că documentul critic a venit!

El şi-a dat drumul pe scară până pe punte.

— Iată harta, a spus el punând hârtia în mâna lui Bob. Mi-a dat-o căpitanul, însă eu i-am promis că viaţa îi va fi salvată.

— Eşti deci diavolul în persoană? a strigat Bob cu o bucurie sinistră. Eu nu m-am aşteptat la acest rezultat. În orice caz, eşti un şmecher dur, trebuie să recunosc asta!

În acest timp corabia se apropiase de insulă. Aceasta era o insuliţă acoperită cu o pădure deasă, însă care părea în întregime nelocuită. Nişte stânci ciudat răsucite sub formă de dom, se înălţau în mijlocul pădurii. Toată insula era înconjurată de o centură de stânci submarine periculoase, de care valurile se spărgeau cu un vuiet de tunet.

Bob desfăşurase harta.

— Da, asta-i chiar aceea, a strigat el cu însufleţire. Iată aici canalul prin care vom trece cu vasul şi de asemenea, un loc bun pentru ancorat, indicat precis!... Va merge bine, băieţi! În seara asta noi vom valora în aur!

Aceste cuvinte au fost primite cu strigăte sălbatice de bucurie şi toţi au slobozit foarte puternic şi răsunător:

— Trăiască căpitanul Bob!

Nemernicul s-a instalat la bara cârmii, şi mereu cu ochii pe hartă, a condus nava cu obişnuita sa stăpânire de sine spre trecătoarea indicată. Câteva minute după asta el a tras corabia la locul de ancoraj. A fost coborâtă ancora în mare cu un clinchet de lanţuri şi s-a înfipt de îndată de fund, în timp ce o parte a echipajului se ocupa cu pregătirea bărcilor. Nerăbdarea ce-o aveau aceste secături de a ridica dorita comoară depăşea orice

măsură. La bordul lui Lucy se aflau vreo cincizeci de răsculaţi. Patruzeci trebuiau să meargă pe insulă cu Bob. Restul păzeau nava şi-l ţineau pe căpitan sub ameninţarea de a-l trimite la moarte. De fapt Bob dăduse camarazilor instrucţiuni de a prinde orice ocazie pentru a termina cu nenorocit.

Şalupa mare de pe Lucy, de genul celor numite cuter, a fost pusă pe mare. La fel ca şi bărcile mai mici. Însă cei patruzeci de oameni care mergeau să viziteze insula n-au luat marea ambarcaţie, care avea un catarg şi o velă, şi au vrut să înceapă prin a folosi bărcile.

— Mai întâi vom căuta comoara, a zis Bob pe un ton perfect încrezător. Şalupa va rămâne legată de corabie. Când noi o vom găsi, vom reveni ca să luăm cuterul şi-l vom încărca în toată regula. Înainte de toate va trebui să ridicăm pe corabie comoara, apoi restul nu-i decât o jucărie.

Cei îmbarcaţi s-au îndepărtat cu un tunet de urale şi câteva minute mai târziu chilele au scârţâit pe nisipul alb al ţărmului. În timpul traseului Bob a studiat cu sârguinţă harta şi cu câteva poticniri a reuşit să descifreze conţinutul acestui document.

— Băieţi, a spus el sărind pe prundiş, toată afacerea este destul de clară, ca lumina zilei. Pe hartă se găseşte totul exact marcat. Prin pădure conduce un mic drum şi la capătul unui sfert de oră se ajunge la o stâncă, în partea de nord al acesteia găsindu-se dosită o mică peşteră. Comoara este îngropată în argilă întărită, un piculeţ de muncă şi ne vom rostogoli în aur!

— Insula e locuită? a întrebat unul dintre oamenii lui Bob.

— Deloc, a răspuns Bob cu o voce răsunătoare şi veselă. Insuliţa aparţine broaştelor ţestoase. Nici un suflet n-a fost văzut de când căpitanul Flint a trecut prin aceste meleaguri cu vasele sale negre. De altfel aceste insule sunt nesănătoase şi nu au apă potabilă. Locuitori nu sunt decât caprele şi papagalii.

Bob s-a îndreptat apoi spre pădure, a cărei margine nu era decât la câţiva paşi de ţărm, studiind drumul pe hartă care trebuia să-i arate calea spre comoară.

— Iată poteca, a strigat deodată. Vedeţi, băieţi? Este destul de vizibil trasată, ca să-l ajute pe cel ce va veni s-o dezgroape pentru cel care a venit cândva aici ca să-şi ascundă bogăţiile în insulă. E un joc de copii ca s-o regăseşti.

Bob n-a apucat să-şi termine aceste din urmă cuvinte, când un zgomot straniu, destul de asemănător cu un fluierat ascuţit a răsunat prin pădure.

— Ce-i asta? a întrebat Bob, oprindu-se involuntar.

— O pasăre, a răspuns Jim cu un aer nepăsător. O fiinţă timidă care se aţine câteodată prin aceste păduri. Eu am venit cândva în această pădure şi am auzit adesea pe această pasăre. Vedeţi, iată cum face ea.

Jim şi-a alungit buzele între palme şi răsculaţii au auzit cu mirare pe tânărul lor tovarăş imitând acel fluierat ciudat, în măsură să te impresioneze. Câteva clipe după aceasta a sosit răspunsul, după care totul a redevenit mut.

— Pasărea se crede chemată de o alta, a spus Jim, urmând liniştit drumul.

— Ciudată fiinţă, mormăit Bob. Asta fluieră aproape ca un om. Însă vedeţi, băieţi, acolo printre copaci se văd strălucind stâncile. Cu siguranţă că acolo este caverna cu comoara.

Este de remarcat că prin această adunătură de derbedei apare totdeauna câte un individ care-i domină pe alţii. Şi Bob luase atitudinea de şef, cu care se făcea ascultat fără discuţie.

Atenţia bandei era din ce în ce mai trează. Bob a fost cuprins de emoţie atunci când, deschizându-i drum pe o cărăruie printre nişte tufişurile scunde, a ajuns la piciorul unei stânci, care după indicaţiile hărţii, o credea a fi cea adevărată.

— Vedeţi! a strigat el voios. Această stâncă de cuarţ roşu este marcată exact aici, pe plan. Şi fisura aceasta întunecată trebuie să fie chiar intrarea în cavernă, în care este îngropată comoara. Hola, băieţi, fără nici o îndoială am ajuns să găsim aurul!

Răsculaţii s-au înghesuit în jurul peşterii şi Bob în calitatea lui de şef, înaintea tuturor celorlalţi. Cu lăcomie înfocată, el trecu pe lângă tufişul de alături şi a dispărut în golul întunecos ce i se deschidea în faţă. Câteva clipe mai târziu cei care-l însoţeau au auzit o înjurătură înspăimântătoare.

— Pe toţi dracii infernului! a tunat vocea furioasă a conducătorului lor. Cineva dintre ai noştri ne-a luat-o deja înainte şi a ridicat comoara, după cum arată groapa mare şi pământul îngrămădit împrejur. Blestem!

Faţa lui Bob a devenit de un roşu cărămiziu. Ochii injectaţi de sânge i s-au oprit asupra lui Jim, care-l privea cu un calm de neclintit.

— Şi ticălosul mai rânjeşte încă! a urlat Bob. Eu cred că el îşi bate joc de noi.

Sceleratul a scos un pistol din buzunar, lovitura a pornit, însă cu o prezenţă de spirit de necrezut, aplecându-se fulgerător, Jim a evitat glonţul.

— Doborâţi-l cu lovituri de puşcă pe insolent! a ţipat Bob.

El vorbea încă atunci când ciudatele fluierături de adineauri au răsunat din nou. Veneau din desişul pădurii, în vecinătatea imediată a rebelilor.

Instinctiv, ei au şovăit. Însă în momentul când Bob a vrut să tragă asupra tânărului matelot, acesta a strigat cu voce sonoră:

— Înainte pretutindeni, camarazi! La moarte cu aceşti mizerabili asasini!

Pădurile păreau să fi căpătat viaţă. Tufişurile dese se agitau şi din toate părţile apăreau oameni înarmaţi.

Din câteva sărituri Jim a fost în mijlocul lor. El a apucat o sabie pe care i-a întins-o unul din asaltatori şi a luat comanda, impulsionând impetuosul asalt.

— Ura! Trăiască căpitanul Morgan! strigau la urechile rebelilor înfricoşaţi. Înainte! Împotriva oamenilor căpitanului Flint!

Ei se aruncau asupra adversarilor cu arme albe. La un moment dat, cele două trupe s-au transformat într-una singură, de luptători corp la corp. Se auzeau răsunând la intervale acest strigăt de război:

— Ura, căpitanul Morgan!

Aceste aclamaţii se adresau lui Jim, care se bătea ca un leu. Nu mai era simplul matelot de mai înainte. În el avusese loc un fel de transformare. Jim asuprit de către Bob era acum fiul marelui pirat căpitanul Morgan, căzut într-o bătălie navală. Şi în fruntea vechiului echipaj al *Păsării Furtunilor* el îi căsăpea atât de furios pe revoltaţi, încât în puţin timp, mai mult de jumătate din aceştia fuseseră ucişi în acest atac năvalnic.

Restul fugeau înfricoşaţi, cu strigăte puternice, în plină derută, bulucindu-se în graba mare pe poteca din pădure care ducea spre ţărm.

— Spre corabie! Spre corabie! striga Bob în plină goană. Infernul a vomitat pe aceşti susţinători neaşteptaţi!

Philippe Morgan îl căuta mai mult decât pe alţii să-l întâlnească pe Bob în această amestecătură de fugari, dar era pus mereu între oamenii săi şi scelerați. Acum în calitatea sa de şef, Bob alerga primul, antrenând după el resturile trupei sale de răsculaţi.

— Urmăriţi-i! striga Philippe Morgan, dominând vuietul cu vocea lui tunătoare. Am nevoie de acest Bob. Acesta-i cel mai primejdios sfătuitor al căpitanului Flint, duşmanul meu de moarte, cel pe care trebuie să-l înfrâng!

Trupa se grăbea. Morgan a ajuns printre cei dintâi pe prundişul ţărmului. Însă tânărul şef n-a putut decât să-l vadă pe Bob şi

câţiva însoţitori care vâsleau din toate puterile spre corabie.

Vocea puternică a lui Morgan a cerut să se adune oamenilor săi, care distruseseră aproape toate resturile rebelilor.

— La corabie, băieţi! Altfel acolo se va produce o nenorocire. Aceşti bandiţi sunt încă numeroşi! Dacă vom ajunge prea târziu, vor masacra pe căpitan şi soţia sa…

Morgan s-a oprit deodată, ca şi cum gura sa vorbise prea mult. Însă oamenii lui n-au desluşit nimic. Ei s-au aruncat în bărcile părăsite de Bob şi au pornit pe apă, luând-o liniştiţi spre corabie cu lovituri puternice de vâsle.

Pe Lucy domnea o confuzie de nedescris. Oamenii rămaşi să păzească corabia auziseră vacarmul luptei. Acum îl vedeau pe Bob venind cu câţiva însoţitori într-o singură barcă. Şi spre marea lor mirare, aceştia au acostat, dar nu pe corabie, ci pe cuter.

De cealaltă parte, se apropia trupa lui Morgan. Tânărul şef putea să creadă că Bob, conducătorul răsculaţilor, se întorsese la bord. El a manevrat deci ca să acosteze nava în cât mai puţin timp cu putinţă. De sus se trăgeau focuri de armă, gloanţele fluierau şi unii din tovarăşii lui Morgan au fost răniţi. Fără teamă, el se ţinea în picioare în prima ambarcaţie.

— Pregătiţi-vă de asalt! a strigat el cu voce vibrantă.

Între timp focurile de puşcă trosneau fără încetare. Însă se trăgea prea sus de către un derutat, cele mai multe gloanţe neatingându-şi ţinta, făcând să sfârâie apa în dreapta şi stânga, în jurul bărcilor.

Parâmele pe care răsculaţii coborâseră în bărcile de pe mare, rămăseseră încă cu capetele plutind în apă, erau tocmai ce trebuia. Urmăritorii s-au căţărat ca nişte pisici pe aceste funii, Morgan mai înainte decât ceilalţi şi sărind primul pe bord.

— Unde-i Bob, acest mizerabil? a răcnit el.

— Ne-a părăsit! a răspuns un bătrân flibustier, arătând cu mâna recifurile. A fugit încolo cu cuterul şi a reuşit deja să depăşească trecătoarea!

Cuprins de necaz, comandantul a lovit violent cu piciorul.

— Aşteaptă un pic! a strigat tânărul şef pe un ton din care răzbăteau. Ameninţările ce avea să le execute. Tu nu-mi vei scăpa! Şi când chiar acest infam căpitan Flint va avea întreaga flotă adunată, voi accepta să mă bat cu el. Trebuie să-l răzbun pe tatăl meu mort!

El a alergat pe scară şi a respirat uşurat atunci când a auzit zgomotul unei puşti, pe care căpitanul Wengern i-o pusese în

faţă prin tambuchi.

— Căpitane, i-a strigat el, i-am distrus pe revoltaţi. Revino pe punte. Trebuie să-ţi vorbesc. N-avea teamă de nimic, eu nu sunt un asasin.

Toată nesiguranţa lui Lucy s-a risipit.

— Aceştia sunt salvatorii noştri! a strigat ea la limita fericirii. Jim ne-a adus salvarea. Vino, Albert, să mergem la el!

Căpitanul a îndepărtat baricada pe care o ridicase la piciorul scării. Cu puşca în mâna dreaptă, ţinând înconjurată cu stânga pe Lucy, foarte înfricoşată, el a coborât treptele pe punte.

Căpitanul de piraţi[8]

Căpitanul von Wengern a dat un pas înapoi când a observat figurile sălbatice, ce se ţineau la o distanţă respectuoasă în urma lui Morgan, în care el nu vedea decât pe matelotul Jim. S-a gândit involuntar că-l cuprinsese febra galbenă şi că are temperatură din această pricină. Într-adevăr, între timp tânărul se schimbase în întregime, având acum cu totul altă înfăţişare. El se ţinea mândru şi poruncitor în faţa celor doi soţi.

— Lasă-ţi puşca în repaus, a spus el, aruncând şi el însuşi sabia. În faţa voastră nu mai este Jim, ci căpitanul de piraţi Morgan.

Un strigăt rău înăbuşit a scăpat de pe buzele căpitanului şi în această exclamaţie se găsea o altă cauză decât teama. Îl privea pe Jim ca şi cum ar fi avut de-a face cu un om ieşit din mormânt.

— Nu te speria, a continuat Morgan. Este adevărat, sunt un pirat, însă nu din acei netrebnici fără limită care compun banda căpitanului Flint. Fără îndoială, numele de Morgan este de temut, însă eu nu voi necinsti niciodată cu acte ruşinoase numele tatălui meu. Niciodată braţul meu răzbunător nu va lovi pe cei nevinovaţi şi slabi. Într-o îngrozitoare bătălie, tatăl meu şi-a pierdut corabia şi şi-a găsit moartea. Eu am făgăduit oamenilor mei, care mă recunosc ca şef al lor, că le voi oferi alt vas. Ei bine, căpitane von Wengern, am aflat la Havana că mergi pe insula comorii. I-am auzit pe aceşti mizerabili. Nu voi încerca să neg că eu am venit pe corabia ta cu intenţia de a mi-o însuşi. Aici, această insulă este domeniul meu. Oamenii mei s-au stabilit aici, aşteptând liniştiţi să mă întorc. Corabia am cucerit-o şi după dreptul maritim este a mea. Această navă îmi este absolut necesară pentru expediţii îndepărtate... Acolo în peşteră, a continuat el schimbând subiectul şi arătând cu degetul insula sclipind sub lumina soarelui, acolo se găsea comoara căpitanului van der Moolen. O întâmplare a făcut ca tatăl meu s-o găsească. Când au venit aceşti blestemaţi în cavernă locul era gol: eu le-am luat-o înainte.

Căpitanul von Wengern a lăsat capul să-i cadă pe piept. Oamenii lui Morgan ridicaseră comoara şi acum îşi pierdea şi corabia. Totuşi, Lucy şi cu el puteau aparent să se socotească

[8] Le capitaine de pirates.

fericiţi, dacă luau în seamă că viaţa le era salvată…

— Albert von Wengern, a reluat Morgan, întrerupând cursul gândurilor căpitanului, îţi întrezăreşti viitorul sub cele mai întunecate culori. Aceasta se vede după faţa dumitale… Cu siguranţă, a adăugat el cu un râs amar, că nu poţi să te aştepţi la ceva bun de la un căpitan de piraţi?

— Te înşeli, a răspuns căpitanul von Wengern. Dimpotrivă, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Fără intervenţia dumitale, la ora asta cu siguranţă că aş fi fost ucis. Şi mă gândesc şi la soarta care o aştepta pe soţia mea! Însă cred că dumneata nu-i vei face nici un rău.

— Căpitane, să nu te căieşti de încrederea pe care ai avut-o în mine. Fără îndoială că Bob, această canalie care a fost artizanul revoltei, a adus cu el documentul secret. Însă el nu-i va mai servi la nimic. Bogăţiile se găsesc în alt loc.

Căpitanul părea să aibă de gând să-i spună câteva lucruri. Însă o privire aruncată asupra lui de Lucy l-a convins să păstreze tăcere.

— Nu! Nu! a murmurat el pentru sine. Asta ar fi prea înspăimântător pentru Lucy, dacă ea află totul! Oh! Ce stranie şi îngrozitoare întâlnire!

Morgan s-a îndepărtat. El a dat cu voce joasă câteva ordine oamenilor săi, care erau vizibil foarte surprinşi, însă le-au executa cu bunăvoinţă. Zece dintre ei au coborât în bărci şi au plecat în grabă spre insulă.

Se apropia seara atunci când ambarcaţiile au acostat din nou la corabie, Ei păreau să fie încărcaţi din greu. Albert von Wengern a recunoscut prin umbrele apusului mai multe cufere pline cu materiale metalice. Oamenii au trebuit să folosească cabestanul pentru a le ridica la bord. Bărcile au fost duse de îndată la locul lor obişnuit.

Însă Albert von Wengern nu a putut să se mai stăpânească prea mult. El a rugat-o pe Lucy să-l lase să aibă vreo câteva minute o discuţie în patru ochi cu căpitanul piraţilor şi el s-a îndepărtat ca să-l reîntâlnească pe Morgan, care dădea ordine pentru manevra de plecare.

— Câteva cuvinte doar, i-a spus cu vocea joasă. Cunoşti conţinutul documentului?

— Da, îl cunosc, a replicat Morgan şi ştiu că şi dumneata mă cunoşti. Sunt fiul bătrânului Morgan. Mama mea care s-a căsătorit a doua oară, a devenit soţia căpitanului van der Moolen. Aceste bogăţii îi aparţin… Ea mai trăieşte încă?

— Nu, ea a murit, a răspuns Albert von Wengern, profund tulburat. Şi soţia mea...

— Este fiica doamnei van der Moolen, sora mea! a terminat căpitanul de piraţi emoţionat. Însă niciodată Lucy nu trebuie să ştie că fratele său este un căpitan de piraţi. Îmi promiţi asta, căpitane?

— Voi tăcea, a răspuns von Wengern. Dar nu vrei să începi o viaţă nouă? Poţi trăi cu noi...

— Nici un cuvânt mai mult! a făcut el cu o voce dură. Sunt legat printr-un jurământ faţă de oamenii mei şi printr-un legământ de răzbunare, pentru sufletul tatălui meu mort. Aceste cufere conţin în afară de averea lui Lucy, o sumă care reprezintă valoarea acestei corăbii, de care am nevoie pentru a pedepsi urgiile căpitanului Flint. Îl cunoşti?

— Da, a răspuns vioi căpitanul von Wengern. El cutreieră cu cinci vase apele Antilelor. Te va zdrobi.

— Destinul va hotărî cine va rămâne învingător... a spus Morgan cu o voce surdă. Cu corabia care poartă numele surorii mele, eu voi captura o alta. Însă departe de mine de a mă folosi de Lucy pentru jaf sau furt. Eu o voi face să sară în aer, eu, căpitanul Morgan!

— Nu voi lua bani pentru corabie, a declarat von Wengern. Ai cucerit-o, asta-i proprietatea dumitale.

— Înţeleg, a ripostat Morgan cu un râs amar. Nu vrei bani care provin din furt. Te înşeli. Tatăl meu era bogat, atunci când un destin groaznic a făcut din el un bandit de mare. Însă acesta-i secretul meu. Acum mergi să-ţi găseşti soţia, căpitane. Şi tăcere!

Întrucât soarele apunea, Lucy a mai admirat odată valurile albastre ale oceanului.

Câteva zile mai târziu, Morgan a profitat de noapte şi de ceaţă pentru a-i conduce pe căpitan şi soţia sa la bordul unui vas ce pleca în Europa. Luându-şi rămas bun, căpitanul de piraţi a apăsat mâna mică a lui Lucy pe buzele sale. Ea s-a întors cu ochii plini de lacrimi, şi tânărul dispăruse deja.

Când Morgan s-a aflat în mijlocul fidelilor săi pe puntea navei, vocea lui a răsunat ca într-o zi de luptă:

— Băieţi! Vom merge acum să-l căutăm pe duşmanul meu de moarte, pe căpitanul Flint. Chiar de ar avea forţe de zece ori mai superioare, nu mă voi arăta mai puţin îndurător. Umbra tatălui meu ne vede din înalturi. Mă voi răzbuna pe mizerabil, ale cărui infamii sunt strigătoare la cer, o răzbunare sângeroasă.

Căpitanul de piraţi Morgan îl căuta pe şeful tâlharilor de mare

Flint pentru a-l forţa la luptă.

Cuprins

SECRETUL BĂTRÂNULUI PIRAT

MATELOTUL MISTEROS

ENIGMA INSULEI DE CORALI

CORABIA NEAGRĂ

